

Rapport

Rapport over een klacht over het Openbaar Ministerie uit Rotterdam.

Rapportnummer: 2011/

Datum: 14 november 2011

Klacht

Verzoekster klaagt erover dat de officier van justitie en de hoofdofficier van justitie te Rotterdam bij brieven van respectievelijk 8 januari 2010 en 18 maart 2010 hebben geweigerd de sepotcode 02 te wijzigen in sepotcode 01.

Algemeen

1. Verzoekster is werkzaam als parketmedewerkster bij het Openbaar Ministerie. Op 14 november 2008 wordt zij gebeld door N, een kennis van haar.
2. Het telefoongesprek gaat over de rechten van de familie van verdachten tijdens een strafprocedure. Blijkbaar zijn de broertjes van deze kennis in hechtenis genomen en N. kan niet aan informatie over haar broertjes komen.
3. Dit gesprek wordt echter afgeluisterd door de politie en verzoekster wordt vervolgd wegens schending van de ambtelijke geheimhoudingsplicht op basis van artikel 272 van het wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond, onder 1.).
4. De zaak tegen verzoekster wordt uiteindelijk geseponeerd met sepotcode 02 omdat er niet wettig en overtuigend bewezen kan worden dat zij het strafbare feit heeft begaan.
5. Verzoekster is het hier niet mee eens. Zij is van mening dat zij onschuldig is en dat de zaak geseponeerd had moeten worden op basis van sepotcode 01.
6. De advocaat van verzoekster dient hierover in eerste instantie een klacht in bij de hoofdofficier van justitie. Deze verklaart de klacht echter ongegrond en hij blijft bij zijn eerdere beslissing.
7. Verzoekster dient daarom op 19 augustus 2010 een klacht in bij de Nationale ombudsman via haar advocaat.

Bevindingen

Visie verzoekster

1. Verzoekster is het niet eens met de weigering van de officier van justitie om de sepotcode 02 te wijzigen in code 01. Verzoekster is van mening dat haar zaak voldoet aan de voorwaarden van code 01 uit de Aanwijzing gebruik sepotgronden 2009A016 (zie Achtergrond, onder 2.) die voor toepassing van code 01 worden gesteld.

2. Verzoekster is van mening dat de motivering van de officier van justitie onbegrijpelijk is en bovendien in strijd is met de onderzoeksresultaten. Verzoekster kan hierdoor hinder ondervinden in de rest van haar carrière.

3. De officier van justitie weigert volgens verzoekster ten onrechte om de nieuwe Aanwijzing gebruik sepotgronden toe te passen, omdat het geseponeerde feit voor 1 september 2009 plaatsvond. De aanwijzing die verzoekster toegepast wil zien is per 1 september 2009 in werking getreden, ter vervanging van de Aanwijzing gebruik sepotgronden 2008A029 (zie Achtergrond, onder 3.). In de eerdere aanwijzing had sepotcode 01 een andere, veel beperktere betekenis. Verzoekster beroept zich op het gelijkheidsbeginsel en ook op artikel 1 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht dat luidt: "Bij verandering in de wetgeving na het tijdstip waarop het feit is begaan worden de voor de verdachte gunstigste bepalingen toegepast."

4. Verzoekster is het voorts niet eens met het oordeel van de officier van justitie dat ook al zou de nieuwe aanwijzing worden toegepast, de zaak van verzoekster toch niet voor sepotcode 01 in aanmerking zou komen.

5. Verzoekster werd verdacht van overtreding van artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond, onder 1.), de opzettelijke schending van wettelijke geheimhoudingsplichten, beroeps- of ambtsgeheimen. Van het begaan van dit strafbare feit kan pas sprake zijn als de informatie die valt onder deze geheimhoudingsplicht daadwerkelijk aan derden is geopenbaard, aldus verzoekster.

6. Volgens verzoekster is in het strafrechtelijke onderzoek tegen haar vastgesteld dat tijdens de contacten met derden geen enkele onder de geheimhoudingsplicht vallende informatie is geopenbaard door verzoekster. Daarbij speelt een belangrijke rol dat verzoekster tijdens de ontmoeting met N. niet eens over die informatie kon beschikken omdat zij sinds het eerste telefonische contact met N. niet meer op haar werk is geweest. Daarmee is in de ogen van verzoekster onomstotelijk vastgesteld dat de verdenking van verzoekster onjuist was.

7. Uit het onderzoek is van geen enkel ander inhoudelijk contact gebleken waarbij verzoekster haar geheimhoudingsplicht zou hebben geschonden. Er is dus zelfs geen sprake van een redelijk vermoeden van schuld, aldus verzoekster.

8. Door de officier van justitie wordt nadrukkelijk gewezen op vaststellingen dat verzoekster telefonisch heeft aangeboden om bepaalde informatie op te zoeken, dat zij is benaderd om gegevens van een advocaat na te kijken en dat zij twee namen in het bedrijfsprocessensysteem van het Openbaar Ministerie heeft geraadpleegd voor privédoeleinden.

9. Volgens verzoekster leveren deze drie zaken echter geen schending van de geheimhoudingsplicht in de zin van artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht op. Geen van deze omstandigheden houdt immers in dat inhoudelijke ambtelijke informatie daadwerkelijk is geopenbaard aan derden.

10. Bovendien had het aanbod van verzoekster om gegevens op te zoeken betrekking op de naam van de advocaat, de plaats waar de terechtzittingen zouden worden gehouden en de data waarop dat zou gebeuren. Dergelijke informatie valt niet eens onder het ambtsgeheim volgens verzoekster. Waarom zou de familie van een gearresteerde niet mogen weten wie de advocaat is en wanneer en waar de terechtzittingen plaatsvinden. Bovendien blijkt uit de afgeluisterde telefoongesprekken dat N. al wist wie de advocaat was en in welke stad de zaak speelt.

11. Ook kan volgens verzoekster niet aangenomen worden dat men nog altijd zou vermoeden dat verzoekster haar geheimhoudingsplicht heeft geschonden, maar dat het Openbaar Ministerie heeft besloten om het er maar bij te laten zitten zonder daar verder onderzoek naar te doen. Een organisatie zoals het Openbaar Ministerie zou een dergelijk risico niet nemen met een medewerkster, aldus verzoekster.

12. Verder besteedt de hoofdofficier van justitie in zijn beslissing aandacht aan het feit dat verzoekster de namen van de twee broers van N. in het bedrijfsprocessensysteem (BPS) van het Openbaar Ministerie heeft opgezocht. Uit het onderzoek is naar voren gekomen dat verzoekster daarmee voor zichzelf wilde uitmaken of zij gezien haar functie bij het Openbaar Ministerie wellicht afstand diende te nemen van de betreffende familie. Het inzien van deze informatie kan daarom nooit schending van de geheimhoudingsplicht opleveren, nu deze informatie voor privédoeleinden was bestemd en niet om te worden geopenbaard.

13. Overigens is het hebben van de contacten met N. en het voor privédoeleinden opzoeken van BPS-informatie door het Openbaar Ministerie in een interne procedure aangemerkt als plichtsverzuim, waarvoor verzoekster disciplinair is gestraft met een schriftelijke berisping en het niet toekennen van de jaarlijkse periodiek, voor de duur van een jaar. Verzoekster is niet disciplinair gestraft voor het openbaren van geheime informatie aan derden.

14. De officier van justitie is volgens verzoekster bij geen enkel verhoor van verzoekster aanwezig geweest en heeft ook geen vragen geformuleerd die aan verzoekster dienden te worden gesteld. Voorts heeft hij na die verhoren besloten om het onderzoek te sluiten, hetgeen doet vermoeden dat ook het Openbaar Ministerie er voldoende van overtuigd is dat verzoekster artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht niet heeft overtreden, aldus verzoekster.

15. Verzoekster is al met al van mening dat de officier van justitie ten onrechte heeft geweigerd om de sepotbeslissing te baseren op de voor verzoekster gunstigste bepaling, terwijl verzoekster daarvoor in aanmerking komt.

Visie Openbaar Ministerie

1. Het Openbaar Ministerie is van mening dat de Aanwijzing sepotgronden van 6 augustus 2007 vigerend is, gelet op het in 2008 spelende feitencomplex en dat de nieuwe aanwijzing uit 2009 slechts geldt voor feiten die na 1 september 2009 zijn gepleegd.

2. Volgens het Openbaar Ministerie is er op basis van de Aanwijzing uit 2007 slechts ruimte voor een sepotcode 01 als er sprake is van een situatie waarin iemand achteraf ten onrechte als verdachte wordt aangemerkt als gevolg van (administratieve) fouten van de politie of het parket, dan wel omdat op het moment van inboeking nog niet vast stond wie als verdachte moest worden beschouwd, dan wel omdat later blijkt dat de betreffende persoon ten onrechte als verdachte is aangemerkt, bijvoorbeeld na een valse aangifte en dergelijke.

3. Tijdens het verhoor bij de politie verklaart verzoekster niets te hebben gelekt, maar wel dat zij benaderd is door N. om gegevens van een advocaat na te kijken en zij geeft ook toe dat zij de broers van N. in het bedrijfsprocessensysteem van het Openbaar Ministerie, Compass, heeft opgezocht. N. heeft bij de rechter-commissaris een verklaring afgelegd waarin zij aangeeft dat er contact is opgenomen met verzoekster.

4. Naar het oordeel van het Openbaar Ministerie is er op basis van de afgelegde verklaringen en de tapgesprekken een redelijk vermoeden van schuld in de zin van artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 4.). In het licht van de aanwijzing uit 2007 is verzoekster dan ook niet ten onrechte als verdachte aangemerkt. Een beslissing tot toekenning van sepotcode 02 is daarom volgens het Openbaar Ministerie passend.

5. Het Openbaar Ministerie is voorts van oordeel dat ook op basis van de nieuwe aanwijzing (die volgens het Openbaar Ministerie niet van toepassing is) verzoekster niet in aanmerking komt voor sepotcode 01. Het Openbaar Ministerie is namelijk niet van mening dat het opsporingsonderzoek heeft geleid tot het resultaat dat verzoekster onschuldig is .

6. Volgens het Openbaar Ministerie is namelijk gebleken dat verzoekster niet schroomde om bij het Openbaar Ministerie gegevens op te zoeken, eventueel via derden, en die gegevens door te geven aan een familielid van twee verdachte personen.

7. Daarnaast is niet gebleken uit het opsporingsonderzoek dat verzoekster geen contact meer heeft gehad met de betreffende familieleden waarbij gegevens in de zin van artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht zouden kunnen zijn verstrekt door verzoekster.

8. Het Openbaar Ministerie is daarmee van mening dat niet voldoende aannemelijk is geworden uit het opsporingsonderzoek dat verzoekster onschuldig is en ziet daarom geen aanleiding om de sepotcode te wijzigen in code 01.

Reactie minister van Veiligheid en Justitie

In reactie op het onderzoek van de Nationale ombudsman liet de minister van Veiligheid en Justitie de Nationale ombudsman weten welke feiten en omstandigheden hij in de afweging van belang achtte en hoe hij tot zijn beoordeling van de toepasselijke sepot-code was gekomen. Dit wordt hieronder kort weergegeven.

1. Verzoekster is van mening dat de nieuwe sepotcode op haar van toepassing is en zij beroept zich daarbij op het gelijkheidsbeginsel en op artikel 1 lid 2 Wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond, onder 5.)

2. Naar het oordeel van de minister is een wijziging in de aanwijzing over het gebruik van sepotgronden geen verandering in de wetgeving in de zin van artikel 1 lid 2 Wetboek van Strafrecht. Volgens wet, literatuur en jurisprudentie duidt het begrip wettelijk in dit artikel op alle produkten van legislatieve aard, uitgevaardigd bij of krachtens een wet in formele zin. Het is duidelijk dat een OM-richtlijn, zoals de Aanwijzing gebruik sepotgronden, niet te beschouwen is als een produkt van legislatieve aard, aldus de minister.

3. Voorts heeft de minister aangegeven dat zelfs al zou de nieuwe aanwijzing in de casus van verzoekster van toepassing zijn, dan nog is uit het opsporingsonderzoek onvoldoende aannemelijk geworden dat verzoekster onschuldig zou zijn aan het opzettelijk schenden van het ambtsgeheim.

4. Naar de broers van N. liep een groot strafrechtelijk onderzoek ter zake van mensenhandel. Uit opgenomen tagesprekken is gebleken dat N. telefonisch bij verzoekster informatie probeerde te achterhalen. Hierop is besloten om tegen verzoekster een strafrechtelijk onderzoek in te stellen.

5. Verzoekster heeft op 14, 15 en 16 november 2008 diverse malen telefonisch contact gehad met N. Tijdens deze gesprekken werd (zakelijk weergegeven) o.a. het volgende gezegd:

14 november 2008

Verzoekster: "als je het me eerder had gezegd...dan had ik meteen...ik had zelfs gisteren kunnen kijken op mijn werk."

N.: "Echt waar, heb jij die mogelijkheid dan?"

Verzoekster: "Tuurlijk, tuurlijk, ik kan daar gewoon bij. Dan kan ik zien wie hun advocaat is, wanneer zij voor de rechter moeten komen en waar hun zitting plaatsvindt.."

N.: "Hij heet K...(tegen een derde: "uit A. toch?")"Ja, het is in A. en de advocaat heet K. Maar de rest zal ik... Wat doe je morgen? Dan kunnen we dingetjes doen. Laten we elkaar ontmoeten. Kun je naar ons komen, naar mijn moeder toe of naar ons. Dan kan ik je persoonlijk...of in de M. ofzo."

15 november 2008, 16.24 uur

Verzoekster: "Maar zoals ik gisteren al tegen jou zei, als je het eerder had gezegd, dan had ik al kunnen kijken."

N.: "Ja"

Verzoekster: "Als het goed is, zijn deze mensen in A."

N.: "Ja, klopt."

Verzoekster: "Ja, in dat geval, kan ik er niet naar kijken, maar ik kan het wel via via doen."

N.: "Ok, is goed."

Verzoekster: "Dan moet er via via worden gekeken."

N.: "Ja is goed. Dat bespreken we morgen wel, ok?"

15 november 2008, 16.27 uur

N. belt met haar moeder S.

N. zegt tegen haar moeder dat ze 'het' gezegd heeft, maar dat verzoekster morgen moet werken. N. zegt tegen haar moeder dat verzoekster heeft gezegd dat zij naar sport moet komen om een uur of één en dat zij daar dan zullen spreken.

16 november 2008

Verzoekster belt omstreeks het tijdstip van hun afspraak naar N. met de vraag wat zij aan het doen is. N. zegt dat ze onderweg is naar verzoekster.

6. Uit de tagesprekken blijkt volgens de minister dat verzoekster zich kennelijk heeft willen inspannen om via haar werk bepaalde gegevens over de broers van N., van wie zij naar eigen zeggen al wist dat het geen 'frisse jongens' waren, te achterhalen. Lukt het verzoekster zelf niet dan kan zij dit 'via via' na laten kijken.

7. Uit de tapgesprekken is ook naar voren gekomen dat een en ander in een persoonlijk gesprek nader zal worden besproken. Uit het tapgesprek van 16 november 2008 volgt dat dit persoonlijke contact daadwerkelijk heeft plaatsgevonden op de sportclub waar verzoekster werkzaam was.

8. Verzoekster bevestigt ook zelf in het eerste verhoor bij de rechter-commissaris dat een dergelijk gesprek toen inderdaad heeft plaatsgevonden met N. en haar moeder, maar ze zegt dat zij daarbij geen informatie naar buiten heeft gebracht.

9. Uit het politieverhoor van verzoekster is verder gebleken dat verzoekster na de bijeenkomst van 16 november 2008 met N. en haar moeder, zonder ambtelijke noodzaak de (strafrechtelijke) gegevens van de broers van N. heeft opgezocht in het COMPAS-systeem van het Openbaar Ministerie. Naar eigen zeggen was verzoekster nieuwsgierig en wilde zij weten of zij meer afstand moest bewaren tot de broers van N.

10. De minister is van mening dat dergelijke gegevens in het bedrijfsprocessensysteem van het Openbaar Ministerie dienen te worden beschouwd als ambtsgeheimen in de zin van artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht (zie Achtergrond, onder 1.). Eventuele doorverstrekking door verzoekster van die gegevens aan derden, zoals bijvoorbeeld N. en/of haar moeder, levert derhalve het misdrijf van artikel 272 Wetboek van Strafrecht op.

11. Volgens de minister heeft verzoekster aangevoerd dat uit het strafrechtelijke onderzoek niet gebleken is dat er op andere tijdstippen nog inhoudelijke contacten zijn geweest waarbij eventuele ambtsgeheimen aan derden geopenbaard zouden kunnen zijn. Deze stelling is volgens de minister feitelijk onjuist. N. heeft namelijk in haar verhoor aangegeven dat zij ongeveer drie weken na de geboorte van verzoeksters kind bij verzoekster op kraamvisite is geweest en verzoekster heeft dat bevestigd. Daarnaast valt uit het strafrechtelijk dossier überhaupt niet op te maken of verzoekster na 16 november 2008 al dan niet contact heeft gehad met derden waarbij eventueel geheimen in dit kader hadden kunnen worden geopenbaard. Uit het opsporingsonderzoek is niet aannemelijk geworden dat verzoekster geen gelegenheid heeft gehad om die gegevens aan derden te verstrekken, aldus de minister.

12. Met betrekking tot het argument van verzoekster dat de officier van justitie niet aanwezig is geweest bij de verhoren van verzoekster, reageert de minister met de constatering dat de officier van justitie wel bij het verhoor door de rechter-commissaris van N. is geweest. Daarnaast heeft de aanwezigheid van de officier van justitie bij een verhoor niet te maken met zijn levende overtuiging, maar met zijn agenda. De minister acht de klacht van verzoekster dan ook ongegrond.

Reactie Verzoekster

Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman heeft verzoekster via haar raadsman gereageerd op de reactie van de minister van Justitie en Veiligheid. Verzoekster blijft bij hetzelfde standpunt en daarnaast voert zij nog de volgende argumenten aan:

1. Verzoekster is van mening dat hoewel artikel 1 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht niet rechtstreeks op deze casus van toepassing is, er voldoende gronden zijn om deze regeling naar analogie toe te passen. Het gaat er volgens verzoekster niet zozeer om gelijke gevallen op gelijke wijze te behandelen onder het op dat moment geldend recht, zoals de minister betoogt, maar om gelijke gevallen op gelijke wijze te behandelen en ook af te doen.
2. Verzoekster bestrijdt de stelling van de minister, dat haar argument dat er geen ander inhoudelijk contact tussen haar en N. is geweest dan op 16 november 2008, feitelijk onjuist zou zijn. Een kraamvisite waarbij een vriendin langskomt om een nieuwe baby te bewonderen, kan niet worden beschouwd als inhoudelijk contact. Bovendien was verzoekster net bevallen, dus was zij daarvoor met zwangerschapsverlof en was er ook geen mogelijkheid meer om informatie via het werk te achterhalen.
3. Verder gaat de minister uit van een onjuist toetsingscriterium, volgens verzoekster. Het gaat er niet om of er geen gelegenheid is geweest om de COMPAS-gegevens te verstrekken, maar het gaat erom of het daadwerkelijk is gebeurd of dat er aanwijzingen zijn dat het is gebeurd. Waar die aanwijzingen ontbreken en waar het opsporings-onderzoek ook geen verdere inspanning heeft getoond om die informatie te verzamelen, dient volgens verzoekster geconstateerd te worden dat de oorspronkelijk gerezen verdenking aannemelijk is ontkracht.
4. Verzoekster is daarom ook van mening dat ten aanzien van beide informatieposities er geen aanwijzingen bestaan dat zij naar buiten zijn gebracht. Het enkele bestaan van een theoretische mogelijkheid daartoe is onvoldoende om verzoekster sepotcode 01 te onthouden.

Beoordeling

Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van overheidsinstanties feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit brengt met zich mee dat een officier van justitie een juiste code moet toekennen voor een sepotbeslissing, die is ingegeven door relevante feiten en omstandigheden.

1. Verzoekster klaagt erover dat de officier van justitie de sepotbeslissing in haar zaak heeft gemotiveerd met sepotcode 02 en niet met sepotcode 01. Verzoekster kan zich tevens niet verenigen met het feit dat de officier van justitie daarbij heeft verwezen naar de Aanwijzing gebruik sepotgronden 2008A029 van 6 augustus 2007 (zie Achtergrond, onder 3.). Volgens verzoekster komt haar zaak in aanmerking voor de Aanwijzing gebruik

sepotgronden van 2009 (2009A016 zie Achtergrond, onder 2.). De nieuwe Aanwijzing is volgens verzoekster gunstiger voor haar dan de oudere.

2. De Nationale ombudsman is met verzoekster en haar raadsman van oordeel dat de nieuwe aanwijzing uit 2009 ook voor verzoekster van toepassing moet zijn. Weliswaar heeft de minister van Veiligheid en Justitie terecht opgemerkt dat een wijziging in de Aanwijzing gebruik sepotgronden geen verandering in de wetgeving in de zin van artikel 1 lid 2 Wetboek van Strafrecht is. Toch ziet de Nationale ombudsman niet de redenen waarom het Openbaar Ministerie niet de voor verzoekster gunstigste aanwijzing zou kunnen toepassen. De Nationale ombudsman zal daarom in zijn oordeel bekijken of de officier van justitie verzoekster terecht sepotcode 02 heeft toegekend op basis van de Aanwijzing gebruik sepotgronden van 2009 (2009A016 zie Achtergrond, onder 2.).

3. Als een verdachte in eerste instantie terecht als verdachte is aangemerkt maar achteraf wordt vastgesteld dat het onderzoek onvoldoende aanvullend bewijs heeft opgeleverd om een veroordeling door de strafrechter te kunnen verkrijgen dan wordt geseponeerd wegens gebrek aan bewijs (sepotcode 02).

4. Op basis van de Aanwijzing uit 2009 wordt sepotcode 01 onder meer gebruikt voor die gevallen waarin aanvankelijk een verdenking op - op zichzelf - goede gronden is gerezen, maar nadien het opsporingsonderzoek heeft geleid tot het resultaat dat voldoende aannemelijk is geworden dat de verdachte onschuldig is aan het feit waarop de verdenking betrekking had.

5. In artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering is vastgelegd dat iemand slechts als verdachte kan worden aangemerkt indien het vermoeden van schuld steunt op specifieke feiten of omstandigheden van het geval, en dit vermoeden bovendien naar objectieve maatstaven gemeten redelijk is (zie Achtergrond, onder 4.). Dit redelijk vermoeden rechtvaardigt het instellen van een strafrechtelijk onderzoek naar de verdachte, maar is niet gelijk aan de situatie waarin tegen een verdachte zodanig belastend bewijs is verzameld dat een veroordeling mogelijk of aannemelijk lijkt (zie ook rapport Nationale ombudsman 2008/278).

6. Verzoekster betwist niet dat zij aanvankelijk terecht als verdachte is aangemerkt. Volgens haar is echter de tweede situatie van sepotcode 01 van toepassing in haar zaak, namelijk die waarin achteraf wordt vastgesteld dat de feiten en omstandigheden van een zaak niet langer de verdenking rechtvaardigen. Bijvoorbeeld omdat er een valse aangifte tegen die persoon is gedaan. Met andere woorden in dit geval moet er getoetst worden of er in de loop van het strafrechtelijke onderzoek geen feiten of omstandigheden zijn gebleken op grond waarvan het redelijk vermoeden van schuld van verzoekster in de zin van artikel 27 lid 1 van het Wetboek van Strafvordering is komen te vervallen.

7. De Nationale ombudsman is van oordeel dat niet kan worden gezegd dat achteraf de onschuld van verzoekster voldoende aannemelijk is geworden. Hoewel de raadsman van verzoekster vele argumenten aanvoert ter ontlasting van verzoekster gaat het hier puur om de vraag of in dit geval het redelijk vermoeden van schuld lopende het onderzoek is komen te vervallen. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman zijn verzoekster en haar raadsman er niet in geslaagd de onschuld van verzoekster voldoende aannemelijk te maken.

8. De raadsman komt met argumenten dat verzoekster slechts is benaderd om gegevens van een advocaat na te kijken en gegevens over de terechtzitting en dat zij twee namen in het bedrijfsprocessensysteem heeft geraadpleegd voor privé-doeleinden. Volgens verzoekster en haar raadsman leveren deze drie zaken geen schending van de geheimhoudingsplicht in de zin van artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht op. Geen van deze omstandigheden houdt volgens de raadsman in dat inhoudelijke ambtelijke informatie daadwerkelijk is geopenbaard aan derden. De raadsman stelt zich daarnaast op het standpunt dat zelfs al zou deze informatie onder de geheimhoudingsplicht vallen, er geconcludeerd moet worden dat verzoekster niet over deze informatie kon beschikken ten tijde van de enige ontmoeting met N. Verzoekster kon de informatie dus ook niet naar buiten brengen.

9. De Nationale ombudsman is echter van oordeel dat deze argumenten niet leiden tot de conclusie dat de verdenking van verzoekster is komen te vervallen. Uit de tapesprekken is namelijk gebleken dat verzoekster niet schroomde om bij het OM gegevens op te zoeken, eventueel via via, en die gegevens door te geven aan een familielid van twee verdachte personen. Gegevens uit het bedrijfsprocessensysteem van het OM zijn wel degelijk gegevens die onder de geheimhoudingsplicht vallen. Verzoekster zou deze gegevens voor privédoeleinden hebben opgezocht maar wat zij precies met deze gegevens heeft gedaan is niet uit het opsporingsonderzoek vast komen te staan. Daarnaast heeft verzoekster ook niet aannemelijk kunnen maken dat verzoekster geen contact meer heeft gehad met de betreffende familieleden waarbij gegevens in de zin van artikel 272 van het Wetboek van Strafrecht zouden kunnen zijn verstrekt door verzoekster.

10. Op grond van de argumenten genoemd hiervoor komt de Nationale ombudsman tot het oordeel dat de officier van justitie bij het seponeren van verzoeksters zaak op grond van code 02 voldoende en terechte argumenten naar voren heeft gebracht ter onderbouwing van zijn beslissing. Daarom kan niet worden gezegd dat de officier van justitie in strijd met het motiveringsvereiste heeft gehandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van Openbaar Ministerie uit Rotterdam, is niet gegrond.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Onderzoek

Op 19 augustus 2010 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift met een klacht over een gedraging van de officier van justitie in Rotterdam.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Veiligheid en Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Veiligheid en Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Verzoekster werd in de gelegenheid gesteld te reageren op de reactie van de minister. Zij maakt hiervan geen gebruik.

Achtergrond

1. Artikel 272 Wetboek van Strafrecht

1. Hij die enig geheim waarvan hij weet of redelijkerwijs moet vermoeden dat hij uit hoofde van ambt, beroep of wettelijk voorschrift dan wel van vroeger ambt of beroep verplicht is het te bewaren, opzettelijk schendt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste een jaar of geldboete van de vierde categorie.

2. Indien dit misdrijf tegen een bepaald persoon gepleegd is, wordt het slechts vervolgd op diens klacht.

2. Aanwijzing gebruik sepotgronden (2009A016)

01 ten onrechte als verdachte vermeld.

Iemand wordt achteraf ten onrechte als verdachte aangemerkt als gevolg van persoonsverwisseling, bij administratieve fouten van politie of parket (verkeerde inboeking) of wanneer op een andere wijze later blijkt dat de betreffende persoon ten onrechte als verdacht is aangemerkt, bijvoorbeeld na valse aangifte.

deze sepotgrond dient (ook) gebruikt te worden voor die gevallen waarin aanvankelijk een verdenking op - op zichzelf - goede gronden is gerezen, maar nadien het opsporingsonderzoek heeft geleid tot het resultaat dat voldoende aannemelijk is geworden dat de verdachte onschuldig is aan het feit waarop de verdenking betrekking had.

02 onvoldoende bewijs hieronder valt onvoldoende of niet overtuigend bewijs.

3. Aanwijzing gebruik sepotgronden (2008A029)

01 ten onrechte als verdachte vermeld.

Iemand wordt achteraf ten onrechte als verdachte aangemerkt als gevolg van (administratieve) fouten van politie of parket, dan wel omdat op het moment van inboeking nog niet vast stond wie als verdachte moest worden beschouwd, dan wel omdat later blijkt dat de betreffende persoon ten onrechte als verdacht is aangemerkt, bijvoorbeeld na valse aangifte e.d.

02 onvoldoende bewijs hieronder valt onvoldoende of niet overtuigend bewijs.

4. Artikel 27 Wetboek van Strafvordering

1. Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit.

2. Daarna wordt als verdachte aangemerkt degene tegen wien de vervolging is gericht.

3. De aan de verdachte toekomende rechten komen tevens toe aan de veroordeelde tegen wie een strafrechtelijk financieel onderzoek is ingesteld of te wiens aanzien op een vordering van het openbaar ministerie als bedoeld in artikel 36e van het Wetboek van Strafrecht niet onherroepelijk is beslist.

5. Artikel 1 lid 2 Wetboek van Strafrecht

Artikel 1

2. Bij verandering in de wetgeving na het tijdstip waarop het feit begaan is, worden de voor de verdachte gunstigste bepalingen toegepast.